

LLUÍS LLONGUERAS, PERRUQUER

Text: JOAN M. OLEAQUE / Fotos: RAFA GIL

"Sóc perruquer per amor a les dones"

Lluís Llongueras (Esparreguera, 1936) és el mascaró de proa de l'imperi de perruqueries que du el seu cognom. Amb un premi recent que el reconeix com una llegenda viva de la moda capil·lar, Llongueras troba ara un nou camp d'expressió en l'escultura.

Recordeu Mandrake? Era un elegant heroi de còmic parit pel genial Lee Falk, que dominava la màgia blanca. El seu bigoti contenia la gràcia de Houdini, i les seues fintes de prestidigitador únic el convertien en una versió empolainada de Merlí l'encantador. Quan Lluís Llongueras fixa els ulls en tu, et mira Houdini, et mira Mandrake.

La pereta mefistofèlica de Llongueras augmenta visualment un art que li batega dintre: la capacitat d'hipnotitzar. Les ones que li naixen de la cara convencen el més plantat. És un venedor amb cor de creador o a l'inrevés? Potsar tant se val. Ell mateix reconeix que l'empori Llongueras és fruit d'una capacitat d'organització i promoció que sap estructurar de manera creixent allò que és fruïció. Un equilibri on no se sap ben bé què va davant, i què ha aconseguit que Lluís Llongueras rebera fa uns mesos l'International Legend Award, l'oscar de la perruqueria que abans només havien atorgat a dos mites, Vidal Sasoon i Trevor Sorbie. Avui, ja sense la seua tradicional cabellera de lleó, Llongueras, el perfil multinacional de la perruqueria, mira al futur amb la seguretat que dona saber que el camí traçat és ple de certeses.

—*Què puc fer-me als cabells, senyor Llongueras? [Els porte llargs i, en el moment de l'entrevista, recollits en una cua.]*

—Arreglar-te'ls, tenir-ne cura. El cabell llarg és molt bonic, però te n'has de preocupar molt.

—*Es per això que vostè es va tallar la cabellera,*

perquè estava fart d'haver-ne de tenir tanta cura?

—No exactament. Crec que ara amb els cabells curts passa el que fa anys amb els llargs, que funcionen com una revolució més enllà dels sexes. Una nit, em vaig despertar a les quatre de la matinada, i em vaig observar al mirall de casa meva. I me'n vaig adonar.

—*De què?*

"Les meves perruqueries han de servir com a innovació també en la moda dels caps rasurats. I és clar, si jo propugno aquest canvi, no puc incentivar-lo amb el cabell llarg. Així que me'l vaig tallar jo mateix."

—Que si gent com Iván de la Pena i molts altres estaven marcant un estil amb els seus caps rasurats, les meves perruqueries havien de servir de punta de llança d'aquesta innovació. I és clar, si jo propugno aquest canvi, no puc incentivar-los el amb el cabell llarg. I me'l vaig tallar jo mateix.

—*De matinada.*

—Efectivament, però em vaig deixar aquesta petita cua que porto al clatell com a record dels anys en què portava cabellera.

—*Si que és seriós en qüestió de predicar amb l'exemple. La seua proposta per aquest estiu, Straight, es basa en una imatge radical i abstracta. Com ho vendrà a la clientela típica —i molt més clàssica— de les seues perruqueries?*

—Les meves apostes, diguem-ne, estel·lars, sempre són molt avançades. L'única manera que la gent faci evolucionar la seua imatge és que

capti les essències avantguardistes i les adapti a ella mateixa. És també una mentalització del professional perquè miri la clientela com una unitat en ella mateixa.

—*Sempre insisteix molt en la vàlua d'aquests professionals i del seu equip, que es compon de 1.200 empleats, i també que s'autoapliquin el "mètode" Llongueras. En què consisteix?*

RAFA GIL

—La tècnica en qüestió és una manera determinada d'afrontar el treball dels pentinats aplegada en diversos llibres. Però això és només una part del "mètode". Aquest, i per això és innovador, es podria definir com una filosofia de desenvolupament psicològic del treballador.

—Sí? Què diferencia, segons això, l'esperit d'un establiment Llongueras d'un altre qualsevol?

—En principi, la gent que hi ha dintre gaudeix d'aquest treball, no ho fa només pels diners. Busquem persones que volen anar millorant-se, que tenen un toc d'ambició. Però has d'estar molt a l'aguait, perquè pots seleccionar professionals molt preparats, però que menen una vida irregular... nosaltres procurem treballar amb gent amb una existència equilibrada... això és bàsic per a la clienta. Més que una educació conductual, indiquem unes coses que s'han de fer i d'altres que no. Es a dir, per exemple, s'ha de tenir molta cura de la higiene personal. Una clienta no pot aguantar l'olor de l'aixella d'un perruquer.

—Ni d'un perruquer ni de ningú.

—Sí, però et poso aquest cas tòpic perquè entenguis que el nostre professional ha de tenir un autocontrol absolut en favor de la persona que atén, molt més enllà de la seva perícia amb les tisores. Quan aconseguim que la senyora que ve aquí digui "em trobo com a casa meva", hem trobat la clau, perquè ella sempre hi tornarà. Mira, fins i tot ens hem prohibit parlar de política.

—Però, home, no li sembla que això és exagerar?

—No, perquè parlar de coses que no siguin allò que el client proposi està prohibit. Com que al nostre país no anem quasi a cal psiquiatre i ens confessem poc, a Llongueras fem també aquesta funció. A més a més, hem de tenir en compte que pertot arreu hi ha una indiferència tremenda envers els altres, envers les persones.

—Vivim al segle de la solitud, no ho oblides. Vol dir que als seus locals es ven també solidaritat?

—No, però sí una atenció molt còmoda per al qui hi acudeix.

—Quan va començar ja tenia clar aquesta forma psicològica de plantejar l'empresa, tan inusual en la indústria cefàlica?

—Va anar definint-se a mesura que ho vaig fer jo i el negoci. El meu pare volia que em matriculés en belles arts, però jo intuïa que el meu talent anava per altres direccions. Ell era modista, i, quan ens vàrem traslladar a Barcelona, vestia les grans senyores que anaven al Liceu. Es va empipar molt quan vaig rebutjar els estudis que ell volia, i em va posar a treballar de pastisser. Però ell també pentinava les senyores, i va pensar que si jo aprenia perruqueria, podria ajudar-lo. I vaig treballar d'aprenent en diversos locals, i vaig quedar fas-

cinat per fer maques les dones. Jo tenia accés a revistes, vaig tenir clar que havia de viatjar i veure, veure molt. A mi m'encisaven les actrius tan plenes de *glamour*, l'estil meravellós que tenien i que aquí ningú no posava en pràctica. Em vaig fer perruquer per elles.

—Per les actrius?

—No, per les dones, perquè les estimo, perquè sempre m'han agradat molt i volia estar a prop seu.

—Molt poc corrent en un treball com el seu, on la majoria dels grans professionals són homosexuals.

—Sí, això diuen. Però, saps?, l'altre dia vaig llegir una mena d'informe que assegurava que la professió on treballen més gais és la de cambrer.

—Que curiós.

—Sí, ho és. Però ja et dic, vaig aconseguir que les dones que venien a vestir-se a casa meva, també es pentinessin i ja aplicàvem als seus cabells el tipus d'imatge sofisticada que es duia a Europa. I a poc a poc

va córrer la veu, i hi havia moments en què les senyores feien cua al portal esperant que les pentinés. Des d'un primer moment, vaig insistir al pare que aquests serveis s'havien de cobrar bé, no com feia ell, que treballava amb una capacitat molt superior al preu que cobrava. I això no era correcte.

—I com es va donar el big-bang, l'expansió estatal i internacional, estil gran cadena comercial japonesa o ianqui?

—Sempre he estat organitzat, i he sabut que si aconseguies un bon equip, que jo formava en principi a base d'ajudants, d'aquest en podies treure dos. I d'aquest, dos més.

—En progressió geomètrica.

—Pràcticament. Em vaig capficar a aconseguir que gent del meu equip inicial contactés amb altres professionals nous per crear quadres amb esperit afí, i així anar estenent el complex Llongueras. Vaig ser pioner a posar dempeus escoles de perruqueria a Barcelona, París i Milà, que servien per augmentar i nodrir el meu projecte. I així de mica en mica, vàrem créixer. El salt internacional va venir perquè jo sempre havia mantingut contacte amb la premsa més reconeguda del sector de tot arreu. Els enviava fotografies de moda, i lluitava perquè sabessin de mi. Així, quan començarem a obrir establiments pel món, Llongueras no era un desconegut.

—De quantes perruqueries disposa?

—De seixanta-dues. Dinou al Principat, tres a les Balears, dues a València i disset a la resta de l'estat. Les altres, estan escampades per Buenos Aires, Tòquio, Suïssa, París i Lisboa.

—També meditava expandir-se a Nova York.

—Ahh, sí, però hem preferit implantar-hi primer els productes per al cabell Llongueras (una secció important de la casa) abans d'obrir-hi cap saló, perquè inau-

"El rei d'Espanya es va quedar enamorat d'una altra obra meva, i ens ho va dir la cap de protocol de sa majestat. Li la vaig regalar, i la tenen al palau de la Zarzuela, i el dia que morin, serà part del museu reial."

gurar allí seria perillós de moment. A Nova York només importen els calés.

—Com a tot el món.

—Sí, però allí més. Pots tenir el millor equip del món que si ve algú amb més diners, el teu equip se n'anirà sense pensar res més. És la força total del dòlar. Les perruqueries que eren moda la temporada passada ja no hi són, les han convertit en hamburgueseries. Va tot massa de pressa.

—Es estrany que algú a qui li concedeixen, precisament a Nova York, el *International Legend Award*, no hi pugui obrir un local.

—En el món professional, que és qui atorga aquest premi, ens coneixem tots, però una altra cosa és muntar un local, i en aquest terreny no donen cap facilitat a l'estranger.

—Aquest premi vol dir que ja ha arribat al cim?

—En teoria se li atorga al perruquer viu i en actiu que és una llegenda. Ho trobo molt maco.

—Jo també ho trobaria si em digueren que sóc un mite.

—Més que això, és un reconeixement als trenta-vuit anys que he passat al peu del canó. I a tot el grup de col·laboradors, i al meu germà Enric, i a la meua filla que em fan costat en el projecte. Som una empresa familiar.

—També en l'escultura?

—Noo, això és estrictament personal. Va arribar un moment, ja fa catorze anys, que jo vaig dir: no aguantó més, perquè treballava quinze hores cada dia sense dormir a penes. Si no agafo un *hobby* que em pugui distreure, malament. I a ma casa de Formentera —el meu recer— vaig començar a pintar. Però em vaig adonar que jo, més que treballar dimensions planes, havia estat des de sempre treballant volums, perquè què són els modelats de perruqueria sinó volums? I vaig començar a fer escultura amb fang només per distreure'm. Però, com que sóc molt racional, vaig estudiar en una escola per perfeccionar-me.

—I li va sortir bé al final, perquè una escultura seua

—Quins famosos ha pentinat?

—Moooolts. La Bianca Jagger, unes quantes Miss França i grans dames de la Costa Blava, algunes esposes de l'Aga Khan, els reis d'Espanya, la infanta Cristina, Raquel Welch, la Jacqueline Bisset.

—I qui li ha impactat més?

—Salvador Dalí. Era un geni absolut, no una mentida com alguna gent ha intentat fer creure. Recordo que li posava rul·los perquè volia dur arrissada la part més alta del cap. Em va canviar la vida.

em va deixar rebaixar-li ni una pesseta. I em digué que posaria la peça en la seua col·lecció de Lugano. A més a més, el rei d'Espanya es va quedar enamorat d'una altra obra meua, i ens ho va dir la cap de protocol de sa majestat. Li la vaig regalar, i la tenen al palau de la Zarzuela, i el dia que morin, l'escultura quedarà com una peça de museu, del museu reial.

—Tot el que toca es converteix en or. I és cert que vostè a Formentera va a la platja nudista?

—Sí, i vaig nu en moltes platges d'allí perquè a Formentera ningú no mira ningú. Home, sí és cert que de vegades passa una noia molt maca i la mires discretament. I veig que de vegades la meua senyora mira, de manera maca, alguns nois que li passen per davant. Hi ha una educació en el mirar, tot i que hi ha gent que està tan ben formada que et desperta un cert desig... però això és normal!

—I tant.

forma pat de la col·lecció de la baronessa Thyssen-Bornemisza.

—Sí, una de les meves obres va ser seleccionada amb catorze més d'un total de cent cinquanta per a ser exposades en diverses galeries internacionals. I la baronessa Thyssen... bé, Tita Cervera, va veure la meua obra, i preguntà de qui era la peça. Li varen dir que era meua, i va dir "ui, si és el meu perruquer." Llavors baixà a presidir un sopar que teníem aquests quinze seleccionats, i em va dir "Llongueras, que no em saludes?" Es clar, la vaig saludar, tot i que no la coneixia de res perquè jo no l'havia arreglat mai personalment. Comentàrem que l'arreglava en tal i que estava contenta, i que, vés per on, quina feina no tenir una perruqueria a Lugano, que a veure si anava a visitar-la... Em va parlar de l'escultura, que li havia agradat molt. Em va dir: "a veure, Llongueras, jo aquesta escultura, la puc comprar sí o no?, perquè a Heini, mira, no sé què regalar-li, perquè té de tot! I això estic segura que li agradarà. Quant val?" La peça valia 150.000 pessetes, i no

RAFA GIL

